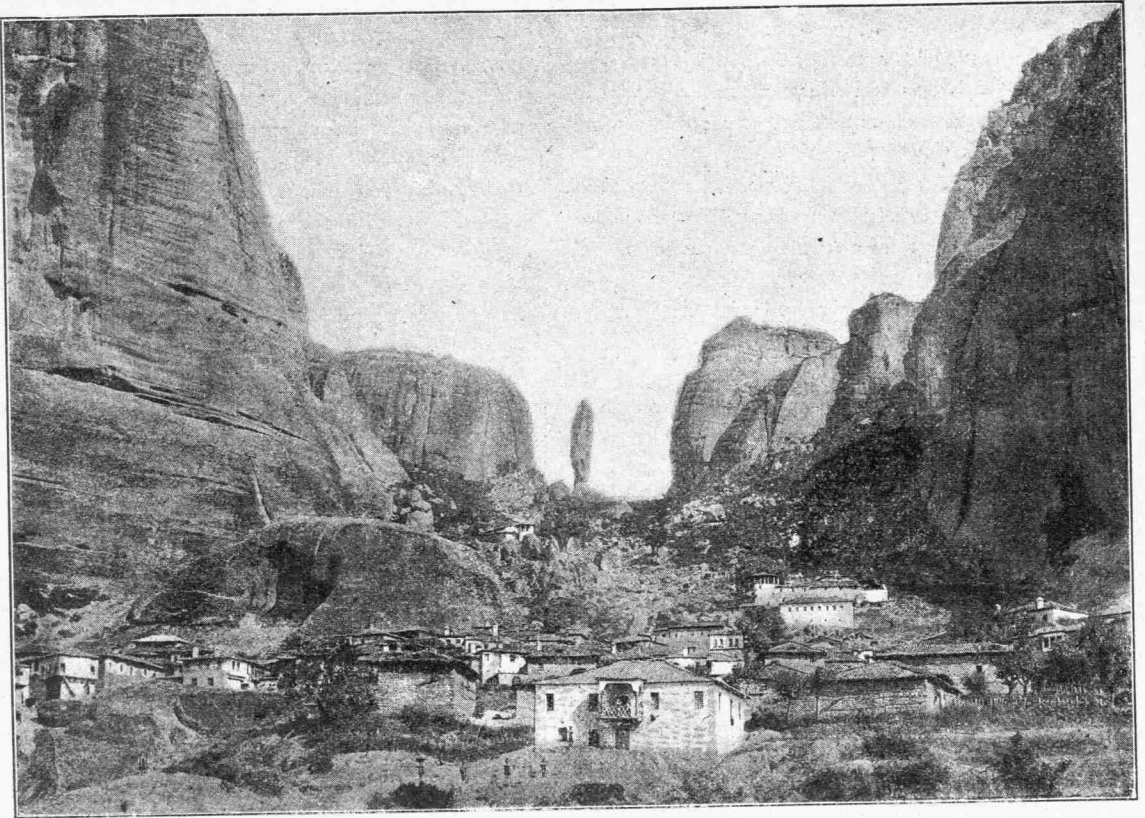

Η ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ
(Ἐκ φωτογραφίας)

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια ἴδε σ. 52.

Σ'.

Ἀφομοίωσις.

— Τί ἄνστο φαγί!...

— Ναί.... ἄνστο!

Σιωπηλὸν διεξήγετο τὸ δεῖπνον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἐν τῇ οἰκίᾳ Στριμμένου. Τὸ ὕψηλόν κανδηλιέρι μὲ τοὺς δύο λύχνους ἀνημμένους, ἐφώτιζε διὰ κοκκινωποῦ καὶ παλμώδους φωτὸς τὸ δῶμα, ἐπιρρίπτον πένθιμόν τινα κατήφειαν ὡς νὰ ἐφώτιζε δῶμα νεκροῦ. Ψυχροὶ καὶ γεγηρακότες οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου ἐφαίνοντο ἀλγεινῶς μορφαζόντες ὑπὸ τὰ τετριμμένα κ' ἐφθαρμένα κονιάματά των· τὰ στέφανα μὲ τὸ εἰκονοστάσιον καὶ τὸ πενιχρὸν κανδήλιον εἶχον τεθλιμμένην ἔκφρασιν ὡς ν' ἀπεσύρθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ κλαύσουν τὴν μοῖραν τῶν κυρίων των· ἡ ἐρυθρωπὴ ψίαθος ἡ ἀντικαθιστῶσα τὴν ἰροφήν, μὲ τοὺς ὄγκους καὶ τὰ κοιλώματά της, ἀδικαίως τριζοβολοῦσα ἐκ τοῦ εἰσδύοντος ἀνέμου, ἐδείκνυε διαθέσεις πτώσεως, συναφῆς εἰ δυνατόν, μετὰ τοῦ σεσαθρωμένου ἐδάφους διὰ νὰ κρύψῃ τὴν καταθλιπτικὴν ἐκείνην σκηνήν.

Ἀλλὰ δὲν παρίστατο μόνον ἀπόψε ἡ τοιαύτη καταθλιπτικὴ σκηνή. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου οὕτω ἐδείπνει τὸ νεαρὸν ἀνδρόγυνον Πικοπούλου,

Ὁ Νικολὸς κατελάμβανε τὸ ἐν ἄκρον τῆς τραπέζης, ἡ Ἀνθὴ τὸ ἄλλο καὶ κύπτων ἕκαστος πρὸ τοῦ πινακίου του ἔτρωγεν ἐν σπουδῇ, ὡσεὶ βιαζόμενος νὰ τελειώσῃ ὀχληρὰν ἐνασχόλησιν. Κᾶποτε βραχεῖται λέξεις, αἱ μᾶλλον πεζαὶ τοῦ λεξιλογίου ἐνὸς ἀνδρογύνου, αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν οἰκιακὴν συνεννόησιν, ἐτάρασσον διὰ μίαν στιγμὴν τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγὴν, ἣτις ἐπέστρεφεν ἀμέσως μᾶλλον ἀγρία καὶ καταθλιπτικὴ. Λόγος εὐχαρὶς δὲν ἠκούετο ποτέ, οὔτε ἐγκάρδιος δεξίωσις, ἀστείσμος ἢ χαριτολόγημα. Σπανίως γέλως τις μόνον ἀντήχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ νευρικοῦ τόνου του ἐφανερώνετο ὅτι καὶ οὗτος ἦτο βεβιασμένος.

Ἐφ' ὅσον οἱ γέροντες γονεῖς μετεῖχον τῆς ζωῆς τῶν δύο νεονύμφων ἐγίνοντο καὶ οὗτοι ὑποφερτοὶ καὶ ὡς μεταξὺ των. Ὑπὸ τὰς γηραλέας αὐτῶν ὄψεις, τὰς ὁποίας ὁ χρόνος, αἱ μέριμναι τοῦ βίου καὶ ἡ πείρα τῶν ἐγκοσμίων περιέλουον μὲ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τὸ ἀκτινοδόλημα, ὑπὸ τὴν γαλήνιον ζωὴν τοῦ ἀνδρογύνου ἐκείνου εὑρίσκον οὗτοι μαθήματα ἀληθοῦς οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ἐπορίζοντο τὴν ἰδικὴν των ἐνότητα. Ἡ Κυρά Παναγιώταινα δὲν ἤργησε νὰ διαγνώσῃ τὸ ὅλως ἀνόμοιον τῶν νεαρῶν συζύγων

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ
Εἰκὼν Καρόλου Μπίου

καὶ θέλουσα νὰ ἐξαγνισθῇ ἐνώπιόν των προσε-
πάθει διὰ μιλαιῶν λόγων καὶ συμβουλῶν νὰ
ὑποδεικνύῃ εἰς τὴν θυγατέρα της τὴν ἀνεκτικό-
τητα καὶ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἀρετάς, αἵτι-
νες ἀποτελοῦν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ συζυγικοῦ
βίου μιᾶς χωρικῆς. Μόλις ὁ Νικολὸς ἐφαινετο
εἰς τὴν οἰκίαν εὐθὺς ἡ γραῖα ἀπεσύρετο ἔν' ἀφή-
σῃ μόνους τοὺς δύο συζύγους καὶ πολλάκις πα-

ρεκίνησε τὴν Ἀνθὴν νὰ σπεύσῃ εἰς συνάντησιν
τοῦ ἀνδρός της.

— Πήγαινε, μὴ σὲ θέλῃ τίποτα, θυγατέρα.
— Τί νὰ κάμω... τί θὰ μὲ θέλῃ; ἔλεγεν ἡ
λυγερὴ βρυθυμός.

— Πήγαινε καὶ μὴν κάνῃς ἔτσι, κόρη μου,
ἔς τὸν ἄνδρα σου... Μ' ἐκείνον θὰ ζήσῃς — δὲν
θὰ ζήσῃς μ' ἐμᾶς!